

**TILSYNSUTVALGET
FOR DOMMERE**

KLAGE FRA A PÅ DOMMERFULLMEKTIG B, X TINGRETT. SAK NR 18/04.

Tilsynsutvalget for dommere har i møte 3. mai 2004 truffet vedtak i ovennevnte klagesak.

Vedtaket er truffet av følgende medlemmer: Anne Lise Rønneberg, leder, Jon Høyland, Trine Buttingsrud Mathiesen, Wenche Frogn Sellæg og Helen Bjørnøy. Sistnevnte møtte som vararepresentant for Halvor Kjølstad, som hadde gyldig forfall.

Ved brev av 20. februar 2004 innga A klage til X tingrett på dommerfullmektig B. På forespørsel fra tingretten, har han opplyst at han ønsker klagen behandlet av Tilsynsutvalget for dommere, hvorefter klagen ble oversendt dit 27. februar 2004. Klagen er forelagt for dommerfullmektig B til uttalelse. Embetsleder er samtidig orientert om klagen. Dommerfullmektig B, som i mellomtiden er sluttet ved tingretten, har avgitt uttalelse. Det samme har sorenskriveren i X tingrett.

Klagen gjelder dommerfullmektigens valg av fremgangsmåte ved forkynning av innkalling til berammet rettsmøte til behandling av spørsmålet om åpning av konkurs i selskap der klageren er styreformann. Klagen gjelder videre hennes påståtte mangel på imøtekommenhet og høflighet under etterfølgende telefonsamtale med klageren.

Klageren har i hovedsak anført:

Klagers selskap avviklet sin drift i mars 2003, og det er ingen aktivitet på adressen. Til tross for at tingretten var kjent med dette, ble innkalling til rettsmøte slått opp i de fraflyttede lokalene. Lokalet der oppslaget ble foretatt er ca 5 meter unna en svært trafikkert bussholdeplass.

Det er helt galt når det gis inntrykk av at det ikke har vært mulig å få tak i klageren. Klageren har fast bostedsadresse i X kommune, og er således ikke vanskelig å få tak i. Hvis man i flere uker forgjeves har forsøkt å få tak i en person, er det forståelig at det må foretas oppslag. I dette tilfellet var det tale om to uker, og da fremstår fremgangsmåten som underlig.

Da klager ringte tingretten, ble han i telefonen møtt av en dommerfullmektig som var både arrogant og lite hyggelig. Hun hadde problemer med å svare på de spørsmål han stilte, og den veilednings- og opplysningsplikt hun må antas å ha når klager ikke var representert ved advokat, har hun ikke oppfylt. Klager var sjokkert over hennes manglende vilje eller evne til å forklare hva som var foregått, hun virket lite interessert i å snakke om dette.

Innklagede har i hovedsak anført:

Det følger av konkurslovens bestemmelser at rettsmøte til behandling av spørsmålet om åpning av konkurs skal holdes snarest mulig etter at begjæringen er kommet inn til retten og så vidt gjørlig innen en uke.

Dommerfullmektigen ble kontaktet av lensmannen i Y som opplyste at man flere ganger forgieves hadde forsøkt å få forkynt innkallingen for klager. Hun orienterte da lensmannskontoret om domstoloven § 170, og foreslo dette som en alternativ fremgangsmåte dersom andre forkynningsforsøk ikke førte frem. Hun understreket i den forbindelse at oppslaget kun skulle inneholde tid og sted for rettsmøtet samt angivelse av partene. I tillegg skulle saksøkte/klager i oppslaget få opplyst at saksdokumentene kunne hentes på lensmannskontoret eller rettens kontor. Samtidig ba hun lensmannskontoret om å ta telefonisk kontakt med klager slik at han skulle få informasjon om forkynnelsen. Ved dette har hun gjort mer enn loven krever, fordi hun var oppmerksom på de ulemper reglene i domstoloven § 170 kan medføre.

Da klager ringte henne, orienterte hun om domstolovens regler om forkynnelse, og at hun i tråd med vanlig praksis ville ta stilling til om forkynnelsen var skjedd i henhold til lovens bestemmelser i forbindelse med det berammede rettsmøtet. Hun forklarte dessuten at eventuelle innvendinger mot grunnlaget for konkursbegjæringen ville bli behandlet i rettsmøtet, og hun orienterte om kjæremålsadgangen dersom det ble avsagt kjennelse for åpning av konkurs, herunder om muligheten for å påberope seg innvendinger vedrørende forkynnelse, grunnlaget for kravet eller annet.

Klagers anførsler om hennes opptreden under denne telefonsamtalen tilbakevises på det sterkeste. Hun ga klager en grundig orientering og innføring i reglene i konkursloven og domstoloven, og forklarte ham at det ikke ville være korrekt ut fra hennes stilling som dommer å gå inn på en diskusjon om tolkningen eller hensiktsmessigheten av disse reglene. Etter hennes oppfatning har hennes opptreden under saksgangen på alle måter vært korrekt og imøtekomende.

Embetsleder har vist til at det etter hans oppfatning ble foretatt en ordinær forkynnelse etter domstoloven § 170 første ledd. Videre vises til at han aldri har fått annet enn positive tilbakemeldinger på hennes opptreden. Etter embetsleders oppfatning har hun opptrådt fullt ut korrekt når hun ikke innlot seg på en diskusjon over telefon om domstoloven § 170 har en hensiktsmessig utforming eller ikke, så lenge det var foretatt en lovlig forkynnelse av innkalling til rettsmøtet.

Tilsynsutvalget for dommere ser slik på saken:

Tilsynsutvalget legger til grunn at saken er klar for realitetsbehandling. Slik saken er opplyst, finner utvalget det åpenbart unødvendig å høre partenes muntlige forklaringer, jf domstoloven § 238 andre ledd, andre setning. Ingen av partene har heller bedt om dette.

Generelt skal bemerkes at utvalget kan treffe vedtak om disiplinærtiltak dersom en dommer forsettlig eller uaktsomt overtrer de plikter som stillingen medfører, eller for øvrig opptrer i strid med god dommerskikk, jf domstoloven § 236 første ledd. Utvalget kan ikke se at det er godtgjort noen slike brudd fra dommerfullmektigens side. Det vises til følgende:

Spørsmålet om hvorvidt innkallingen til rettsmøte ble lovlig forkynt eller ikke, er et rettslig spørsmål som det ligger utenfor utvalgets kompetanse å vurdere. Det vises til domstoloven § 236 fjerde ledd, som sier at utvalget ikke kan vurdere forhold som kan overprøves etter reglene i rettspleielovgivningen for øvrig. Dette betyr at dersom et forhold kan brukes som

grunnlag for kjæremål eller anke til høyere domstol, kan tilsynsutvalget ikke prøve dette. Det er uten betydning om adgangen er benyttet eller ikke.

Når det gjelder spørsmålet om dommerfullmektigens opptreden under telefonsamtalen med klageren, må utvalget konstatere at partene åpenbart har svært ulike oppfatninger av hva som ble sagt og hvorledes ordene falt. Det sier seg selv at en dommer i en slik situasjon må være svært tilbakeholden med å gå inn i en diskusjon om rettslige spørsmål som er relevante for den avgjørelse som er truffet eller skal treffes. Hvis parten mener at noe er galt, er denne henvist til å anvende rettsmidler – anke eller kjæremål – mot avgjørelsen.

Etter dette har Tilsynsutvalget for dommere truffet slikt enstemmig
vedtak:

Det er ikke grunnlag for anvendelse av disiplinærreaksjon mot dommerfullmektig B.

* * * * *

Tilsynsutvalgets vedtak kan ikke påklages etter forvaltningslovens regler. Partene i saken kan bringe vedtaket inn for tingretten ved søksmål. Søksmålsfristen er to måneder etter at partene ble underrettet om vedtaket. Det vises nærmere til domstoloven § 239.